

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărti

Minunata Țară a lui Oz

REGIS

Tip confectionează un Cap-de-Dovleac	9
Miraculosul praf al vieții	15
Fuga evadațiilor.....	23
Tip face un experiment magic	29
Trezirea calului de lemn	35
Cum a călărit Jack Cap-de-Dovleac spre orașul de Smarald	43
Majestatea Sa Sperietoarea-de-Ciori.....	51
Armata de revoltă a generalului Jinjur.....	59
Sperietoarea-de-Ciori plănuiește o scăpare ..	69
Călătoria către Omul-de-Tinichea	77
Un împărat placat cu nichel	85
Domnul P. M. Cărăbuș Înțelept C. E.	95
O prea înaltă istorie	103
Bătrâna Mombi se complace în vrăjitorie ...	111
Prizonierii reginei.....	117
Sperietoarea-de-Ciori își ia un timp de gândire	125
Uluitorul zbor al ciudăteniei	131
În cuibul ciorilor	137
Famoasele pastile ale dorinței de la dr. Nikidik	149
Sperietoarea-de-Ciori apelează la Glinda cea Bună.....	156
Omul-de-Tinichea culege un trandafir	165
Transformarea bătrânei Mombi.....	172
Prințesa Ozma din Oz.....	177
Bogăția din interior	187

Tip confectionează un Cap-de-Dovleac

În Țara Gillikinșilor, care este în nordul Țării lui Oz, trăia un Tânăr numit Tip. Numele lui era mai lung de atât, pentru că bâtrâna Mombi deseori declara că întregul său nume era Tippetarius; dar nu te puteai aștepta ca cineva să zică un cuvânt aşa de lung când „Tip” ar fi la fel de folositor.

Acest băiat nu-și amintea nimic de părinții lui pentru că fusese adus chiar de mititel să fie crescut de bâtrâna cunoscută ca Mombi, a cărei reputație, îmi pare rău să o spun, nu era dintre cele mai bune. Pentru că oamenii din Gillikin aveau motive să o suspecteze că se îndeletnicește cu ale vrăjitoriei și prin urmare ezitau să aibă relații cu ea.

Mombi nu era chiar o Vrăjitoare, fiindcă Vrăjitoarea cea Bună, care conducea acea parte a Țării lui Oz, interzise existența oricărei alte Vrăjitoare în dominoanele ei. Așa încât cea care se îngrijea de Tip, oricât de mult se poate să fi aspirat la a practica magia, și-a dat seama că era ilegal să fie mai mult de o Descântătoare sau cel mult o Femeie-vraci.

Tip a fost pus să care lemne din pădure, pentru ca bâtrâna să-și poată avea foc la oală. Mai lucra și în câmp, la porumb, la săpat sau la făcut de tărâțe; hrănea porcii și mulgea vaca cu 4 coarne cu care Mombi se mândrea în mod special.

Dar nu trebuie să vă gândiți că muncea tot timpul, fiindcă el simțea că asta i-ar face rău. Când era trimis la pădure, Tip

deseori se cățăra în copaci după ouă de păsări sau se amuza alergând multimea de iepuri albi ori pescuind în pârâuri cu bolduri îndoite. Apoi își adună în grabă brațul de lemn și îl căra acasă. Și când se presupunea că lucrează în câmpul de porumb, și cocenii înalți îl ascundeau de privirea lui Mombi, Tip săpa adeseori în găurile popândăilor, ori – dacă aşa avea chef, se aşeaza pe spate printre rândurile de porumb și trăgea un pui de somn. Deci, având grija să nu-și epuizeze puterile, crescă cât poate fi un băiat de puternic și dintr-o bucată.

Ciudata magie a lui Mombi deseori îi însășimânta pe vecinii ei, și aceștia o tratau cu sfială, totuși respectuos, din cauza puterilor ei neobișnuite. Dar Tip o ură cu adevărat și nu făcea niciun efort să-și ascundă simțăminte. Într-adevăr câteodată arăta mai puțin respect pentru bătrână decât ar fi trebuit, ținând cont de faptul că ea era tutorele lui.

Existau dovleci în câmpurile de porumbi ale lui Mombi, stând roșii – aurii printre rândurile de coceni verzi, iar aceștia fuseseră plantați și îngrijiți atent ca să poată mâncă din ei vaca cu 4 coarne pe timp de iarnă. Dar într-o zi, după ce tot porumbul fusesese tăiat și făcut grămezi, și Tip căra dovlecii în grajd, îi veni un gând să facă un felinar și să încerce să o sperie pe bătrână cu el.

Alese deci un dovleac mare sănătos, unul de un portocaliu strălucitor și începu să-l sculpteze. Cu vârful cuțitului său îi făcu doi ochi rotunzi, un nas în trei colțuri și o gură ca o Lună nouă. Fața, când fu completă, n-ar fi putut fi considerată frumoasă în adevăratul sens al cuvântului; dar purta un zâmbet atât de mare și larg și avea o expresie atât de veselă, că până și Tip râse privind admirativ la opera sa.

Copilul nu avea tovarăși de joacă, deci nu știa că băieții

adeseori scoabeau în interiorul „dovleacului-felinar”, iar în spațiul astfel creat puneau o lumânare aprinsă ca să facă chipul mai înfricoșător; dar el concepu o idee proprie care promitea să fie tot atât de eficientă. Se decise să confectioneze o siluetă de bărbat care să poarte acest cap de dobleac, și să o pună în picioare într-un loc unde bătrâna Mombi să dea nas în nas cu ea.

— Și atunci, zise Tip în sinea lui, râzând, o să guie mai tare decât o purcică maronie când o tragi de coadă și o să tremure de frică mai rău decât mine anul trecut când am avut malarie!

Avea timp destul să ducă la îndeplinire această sarcină pentru că Mombi se dusese într-un sat — să cumpere de mâncare, zicea ea — și era o călătorie de cel puțin două zile.

Așa că își luă toporul la pădure, alese niște copaci tineri, zdraveni, drepti, pe care îi puse la pământ și îi curăță de toate ramurile și de frunze. Din aceștia făcu brațele, picioarele și tălpile omului său. Pentru corp, jupui o fâsie de coajă groasă din jurul unui copac mare și cu multă muncă, croi un cilindru de mărimea potrivită, prințând marginile una de alta cu clești de lemn. Apoi, fluierând fericit pe când lucra, îmbină cu atenție membrele și le fixă de corp cu clești ciopliti într-o formă anume, cu cuțitul său. Până când dusese la capăt această ispravă, a început să se întunece, și Tip își aminti că trebuie să mulgă vaca și să dea de mâncare la porci. Așa că își luă omul de lemn și îl cără înapoi acasă cu el.

Pe timpul serii, la lumina focului din bucătărie, Tip rotunji cu grijă toate marginile încheieturilor și netezi locurile aspre cu măiestria unui lucrător adevărat. Apoi puse silueta în picioare sprijinită de perete și o admiră. Părea remarcabil de înaltă, chiar

și pentru un om dezvoltat complet; dar astă era un lucru bun în ochii unui băiețel, iar Tip nu obiectă deloc la dimensiunea creației sale.

În dimineața următoare, când își privi opera din nou, Tip văzu că uitase să-i facă momâii un gât prin care să-i poată fixa capul de dobleac de corp.

